

FARNÍ ČASOPIS

Solnice, Skuhrov, Kvasiny,
Uhřínov, Černíkovice

LISTOPAD, PROSINEC 2007

č. 9, 10

CO SE UDÁLO OD VYDÁNÍ MINULÉHO ČÍSLA?

Slavili jsme výročí posvěcení chrámů – těch našich i těch v Hradci Katedrály a bazilik v Římě. Dovedeme ještě slavit, prožít něco výjimečného, udělat si na to víc času, nabídnout svou pomoc, aby to bylo slavnostnější! (donést květiny, poslat děti ministrovat, aby bylo i kadidlo, do sboru zpívat, přijít od kostela o ¼ hodiny dřív,...) Pokračují opravy kostela ve Skuhrově n.B. (už svítíme!).

Všichni se těšíme a chystáme, jak krásně, hluboce a usebraně prožijeme letošní advent, abychom se mohli opravdu pořádně před Vánocemi vyzpovídat a mít krásný pocit, že k jeslím jdeme opravdu s čistou, otevřenou duší ☺ !

CO PLÁNUJEME V LISTOPADU

MŠE SV. V DPS	13., 22.,	15.30 hod
ADORACE	15.,	18.45 kaple
BIBLICKÁ HODINA	8.,	19.00 fara
SETKÁNÍ MINISTRANTŮ	9., 23.	18.30
SETKÁNÍ DĚTÍ	18.	15.00-17.00 hod
KUŽELKY	24	15.00-18.00 hod

CO PLÁNUJEME V PROSINCI

ADORACE	18.12.	18.45 kaple
SETKÁNÍ DĚTÍ	16.	15.00-17.00 hod

MYŠLENKY Z KÁZÁNÍ:

Neděle 28.10. Posvěcení chrámu – voda vytékající – dávající život a uzdravující – srv. Ez. 47 – to je milost, ale to jsou také lidé, žijící z milosti a tuto milost = Boží lásku, radost z víry, nesou světu a tím mu nesou život a dávají radost, smysl a naději. **TO JE ÚKOL KAŽDÉHO Z NÁS!**

Neděle 4.11. Navazujeme na výročí Posvěcení chrámu: PROČ JDU DO KOSTELA? Splnit povinnost – jdu domů, jako ten, kdo splnil povinnost, ze zvyku – zvyk trvá; jdu se posvětit, vrátím se posvěcený, jdu Bohu složit své starosti a problémy a radosti, aby radost rozmnožil a problémy vyřešil a nebo mi dal sílu, = tak to dostanu – jdu domů šťastnější, silnější, lehčí, protože tíži problému vzal na sebe Bůh!

Neděle 11.11. Víra dává sílu k mučednictví – synové z 1 čtení. Prosit, aby se Boží slovo šířilo – v nás a kolem nás! Růst ve víře až k hrdinství – zachovat Boží řád v době a prostředí, který ho vůbec nerespektuje – hlavně co se týrá manželské věrnosti a rodiny vůbec. MLUVIT O BOŽÍM IDEÁLU, v rodinách plno lásky, ale i důslednost a kázeň – ne extrémní! Od malička výchova k sebeovládání, sebekázi předmanželské zdrženlivost a pro ideál věrnosti a rodiny

ADVENT - NEJEN PŘEDVÁNOČNÍ OBDOBÍ

Doba přípravy na Vánoce se nazývá "ADVENT". Toto označení pochází z latinského slova "adventus", což znamená příchod. Myslí se zde na příchod Vykupitele Ježíše Krista. Každoročním prožíváním adventu a slavením adventní liturgie církev zpřítomňuje očekávání starozákonních proroků, kteří připravovali lidstvo na příchod Mesiáše. Tím, že se věřící vžívají do atmosféry této dlouhé přípravy na první příchod Vykupitele, ožívují zároveň touhu po jeho druhém příchodu na konci časů, ale rovněž do svého vlastního života.

První začátky slavení adventu se objevují v jižní Galii a ve Španělsku koncem 4. století. Od 12. do 13. století se stal advent začátkem nového liturgického roku, který do té doby začínal Vánocemi.

Adventní doba trvá čtyři neděle před slavností Narození Páně 25.12. Datum první adventní neděle 1. adventní neděle 2007: 2.12.2007

Datum první adventní neděle je pohyblivé. Je to proto, že poslední adventní neděle - čtvrtá - připadá vždy na neděli před 25. prosincem (který je hlavním vánočním svátkem). A protože 25. prosinec je každý rok v jiném dni v týdnu, tak i 1. adventní neděle má každý rok jiné datum. Advent vždy trvá do půlnoci dne 24.12. ("štedrý večer" je vigilie - předvečer hlavního vánočního

svátku). Někdy se proto stává, že poslední adventní neděle může připadnout i na Štědrý den. V takovém roce trvá advent vlastně jen tři týdny, i když má čtyři adventní neděle.

Věnc je od nepaměti symbolem vítězství a královské důstojnosti. I Bible mluví o věnci jako o projevu úcty, radosti a vítězství. Adventní věnc je holdem tomu, kdo je očekáván, a kdo zároveň již přichází jako vítěz, jako král a osvoboditel: Ježíš Kristus. Rozlévajícím se světlo z hořících svíci vyjadřuje přicházejícího Krista, který rozptyluje temnotu a strach, neboť on je "Světlo světa" (Jan 8,12). Každému, kdo věrně a s láskou vyhlíží příchod Páně, bude předán věnc spravedlnosti, vítězný věnc života.

Neboj se. Bud' věrný a dám ti vítězný věnc života. (srv. Zj 2,10)

Obsah adventní doby výstižně vyjadřují staré české adventní písně - "roráty", sestavené podle biblických textů, převážně prorockých. (Roráty - název pochází z nejznámější latinské adventní písně pocházející z 16. stol z Francie: "Rorate coeli de super..." - "Rosu nám dejte nebesa, dejte nám spasitele..."). Připomínají očekávání spásy, vyvedení ze zajetí a uvedení do Boží blízkosti. Přinášejí ujištění o Boží věrnosti v příslibu spásy.

Tyto staré písně nás spojují s vírou našich předků. Byla to víra hluboká, poučená Božím slovem. Nápěvy i slova písní překlenují celé generace. Dávají nám zakusit společenství církve, které je rozprostřeno přes celá století.

Adventní doba našťestí není pouze časem horečných nákupů. Má především svůj duchovní obsah. A tím je nejen příprava na Vánoce! Vyzývá nás k setkávání se s Kristem v našem každodenním životě a připravuje nás na jeho slavný druhý příchod. V biblické knize Zjevení svatého Jana říká Ježíš: "Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst - já u něho a on u mě" (Zj 3,20). Tyto dveře našeho srdce mají jen jednu kliku - zevnitř. Kristus je ani nevylomí, ani nevypáčí. Zevnitř je můžeme otevřít jen my...

Prožít plodně adventní dobu znamená nově se setkávat s Bohem, který nabízí naplněný život a cestu dál. Přijmout výzvu adventu znamená vycházet mu v ústřety, obracet se k němu, pozvedat k němu své oči, smířit se s ním a s těmi, kdo jsou kolem nás a odhazovat všemožnou zbytečnou přítěž, která nám znemožňuje jít po jeho cestách...

Jak jen toužím,
abys prožil advent.
Jak jen toužím u tebe bydlet,
žít důvěrně s tebou
a sdílet všechna tvá břemena.

Vždyť ti jdu vstříc
ve všech tvých přáních.
A přece jsem ti ještě nikdy
nesměl žádné splnit.
Já, tvůj Bůh.

Jak jen toužím, abys prožil advent.
Jak jen toužím znovu se zrodit
ve tvém městě, tvé ulici,
ve tvém domě a ve tvém srdci.

Vždyť ti jdu vstříc
od věčnosti k věčnosti.
Ale hledám jen tebe.
Já, tvůj Bůh.

K ZAMYŠLENÍ

Kdy jsou vánoce

Když se ráno probudíš s přáním milovat Boha a v něm bratry - ten den jsou vánoce.

Když v sobě zpozoruješ vnitřní popud podat ruku tomu, kdo tě urazil, toto vnuknutí jsou vánoce.

Když v kostele, doma nebo na pracovišti cítíš nutnost zamyslet se nad tím, jak se chováš k Bohu, k rodině a k druhým, ten okamžik jsou vánoce.

Když se setkáš s člověkem, kterému je třeba pomoci a uděláš to, ten okamžik jsou vánoce.

Když začneš sloužit tomu, kdo nikoho nemá, komu selhává hlas a nemá už sílu, ty hodiny jsou vánoce.

Když vychováváš své děti, aby se zřekly zbytečných a drahých hraček, abyste mohli pomoci tomu, kdo je v nouzi, tento postoj jsou vánoce.

Když jsi ochoten darovat sebe Pánu, který trpí v lidech chudých a opuštěných a nemocných, pak jásej radostí -žiješ vánoce.

Jestliže však zjistíš, že tento celý svět dobra zanechá tě lhostejným a že nejsi schopen myslet na nic jiného než na sebe a na své zájmy, pak se neusmívej: vánoce od tebe odešly...

PROSBA RODIČŮM

Milí rodiče, protože je to poslední letošní číslo obracím se na Vás s velkou prosbou, která je také k zamyšlení.

5.1.2008 bude probíhat také v našich obcích - Solnice, Skuhrov, Kvasiny, Ještětice - další ročník Tříkrálové sbírky, kterou pořádá Charita. Všem, ve všech obcích, kteří se angažují moc, moc děkuji.

Jak víte, skupinky, které sbírají peníze to je jeden dospělý a 3 děti. Bohužel..... děti nejsou k sehnání! Tím, že většina věřících dětí s naší farností chodí do kvasinské školy a tam se zúčastňuje sbírky v Solnici je veliká nouze a potřebujeme 18 dětí. Potřebujeme také do Solnice dva dospělé vedoucí.

Moc prosím, zkuste popřemýšlet, jestli právě Vy nemůžete pomoci! Jestli by se nemohly zúčastnit i Vaše děti! Solnice je rozdělená na 6 okruhů, děti mají možnost cestou se napít teplého čaje nebo nasvačit, také dostávají velmi často sladkou výslužku. Je to pro ty, kdo to už zažili, velmi veselý zážitek, na který se už celý rok těší. Je to přece legrace jít obcí v koruně, rochetce se zvonky a zpívat ☺ !

Ještě před Vánocemi udělám pro zájemce setkání, kde se přesně domluvíme.

Děkuji za pochopení a těším se na spolupráci.

s. Blanka

ČTENÍ NA POKRAČOVÁNÍ

KDYŽ MNE TO V KOSTELE NEBAVÍ přednáška P.VOJTĚCHA
KODETA

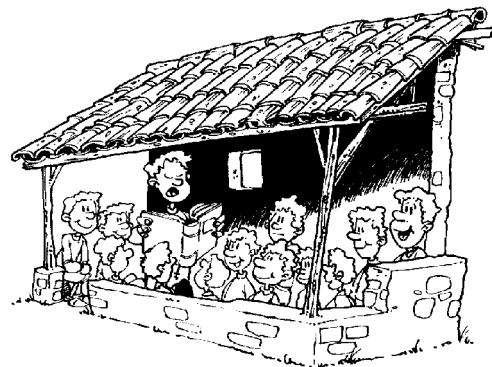
Vyměnit kněze, ne? Běžte za generálním vikářem! Chudáci biskupové a generální vikáři... Víte, vždycky když nastane období kněžských přesunů, nastanou také různé petice, přicházejí delegace z farností s poselstvím dvojího druhu: „tohoto nechceme pustit,“ a „tohoto nechceme přijmout.“ Generální vikář objíždí farnosti a mluví s těmi lidmi, mluví s kněžími. Už je připravená změna, teď stačilo vyměnit dva lidi, ale tamten nechce jít tam, kde byl ten první, takže musíme najít třetího, abychom je mohli vyměnit. Teď ten třetí zase nechce jít tam... Nakonec je z toho změna sedmi míst. A teď, když už je

všechno připraveno, přijde petice a pan farář řekne, že se stěhovat nebude... Nedovedete si představit, co je to na biskupstvích za trauma. Nehledě na to, že samozřejmě i generální vikář i biskup přeje každé farnosti mladého, schopného, zdravého, výborného kněze kazatele, šikovného, který to umí s mládeží i se starými lidmi, který se vydává do krajnosti, nevím co všechno. Ale kde je má brát? A přesto nejsme úplně bezmocní, co se týká kněží, tedy my kněží už vůbec ne. Ale ani vy nejste bezmocní. Sice budete těžko kněze předělávat, ale přesto můžete hodně. První věc je, že toho kněze přijmete jako člověka. Takového, jaký je. S jeho historií i s jeho limity. Jako člověka. Že se za něj budete modlit jako za kněze a podporovat ho.

A že budete od něho něco očekávat. To je hrozně důležitá věc, protože když přijde kněz do farnosti a nikdo od něho nic nechce, to je to nejhorší, co se může stát. Pamatuji, že jsem byl ustanoven v jedné farnosti, kdy na faře za den většinou nezazvonil nikdo. Tedy někdy zazvonila poštačka, když přinesla poštu. Já už jsem se pak raději na tu poštu chodil zeptat, protože ta nejistota, že poštačka nepřijde a nevidím nikoho, byla tak veliká, že jsem raději na poštu zašel, abych promluvil pár slov s paní za přepážkou a popovídal si s ní, jaký je den, to nám vyšlo sluníčko, co nového... Dozvěděl jsem se nějaký drb z vesnice a pak jsem čekal až do večera, kdy přišlo na mši těch obvyklých pět babiček. To bylo za totality, ale jsou kněží, kteří jsou třeba v pohraničí a prožívají denně totéž. Ten nejhorší pocit je, když mě nikdo nepotřebuje, nikdo ode mě nic nečeká. Na druhou stranu je pravda, že když jsou kněží přetížení, vylézají zase jejich slabosti, dovedou být nervózní, panovační a utrhační. (To ale taky jistě pochopíme, když toho má nad hlavu. Je lepší se mu vyhnout...)

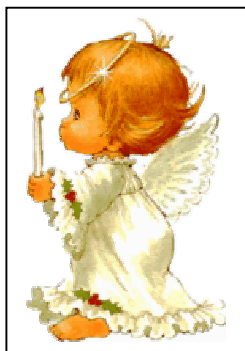
VESELÉ PERLIČKY

Farní hospodyně vaří výborně, ale vždycky něco zbude. „To by byl hřích, něco tak dobrého vyhodit“, řekne si pokaždé a zbytky sní. A tak je kulatější a kulatější. Jednoho dne se však vzchopí a energicky požaduje: „Takhle dál nejde, pane faráři, Buď musí přijít do chlívků prase, nebo do domu kaplan!“

Jednotlivé řády poslaly zástupce do Betléma, aby vzdali hold dítěti v jeslích. Dominikán položí své dary se slovy: „Pane, přináším zlato vědy.“ Benediktin řekne: „Zde je kadidlo našich modliteb.“ Františkán povídá: „Tady je, Pane myrha naší chudoby.“ Mezitím si vezme jezuita stranou svatého Josefa a šeptá mu: „Až půjde do školy, dejte ho k nám do internátu. My už z něj něco uděláme...“

Poznámky a připomínky posílejte na adresu: farnost.solnice@gmail.com

ANDĚLÍČEK NEJEN PRO DĚTI

Listopad, Prosinec 07

č.9, 10

Zimní pohádka

Byla zima a venku tichounce padaly sněhové vločky. Všechny se moc těšily, až dopadnou na zem a celou ji přikryjí sněhovou peřinou. Těšily se na děti, které si z nich postaví sněhuláky. Jen jedna vločka se zdráhala dopadnout dolů na zem. „Nechci jít s ostatními“ naříkala. „Moje krásné ornamenty by nenamaloval ani ten nejlepší malíř, nechci splynout s ostatními! Měli by mě všichni prohlížet a obdivovat!“ – „Všechny jsme přece krásné,“ namítala vločka, která zrovna padala kolem. – „Kdo se to tady zlobí a naříká?“ ozvala se znenadání vločková babička. – „Já nechci spadnout dolů a jen tak se při jarní oblevě rozpustit,“ spustila znovu pyšná vločka. – „Vždyť ani nevíš, co tě čeká! Něco ti povím, na zemi jsem byla už několikrát, a vím, jaké to tam je. Nejprve všechny napadneme na zem a největší radost z nás mají děti. Na některých vločkách sáňkují, na jiných lyžují nebo se koulují. Nejkrásnější však je, když si z nás udělají sněhuláky. To se potom všechny chytíme za ruce a děti z nás udělají obrovské tři koule. Do té poslední zapíchnou mrkev jako nos a uhlíky jako oči a pusy. Všechny vlastně žijeme a tvoříme jedno velké společenství. Sněhulákem jsem byla jen jednou, a pokaždé, když padám, chci jím být znovu. Tak takové to je dole na zemi,“ odpověděla vločková babička. – „To je vlastně krása,“ vydechla malá, ale ne už pyšná vločka. „Chtěla bych být sněhulákem,“ řekla, chytila vločkovou babičku za ruku a zrychlila padání. Když obě dopadly, přišly ven děti. Hned se klouzaly, sáňkovaly a koulovaly. Potom začaly stavět sněhuláka. Malá vločka se nemohla dočkat. Pořád se netrpělivě vrtěla. Konečně i z nich děti uvály sněhovou kouli. Malá vločka ani nedutala. Sněhulák byl hotový a děti musely domů. Maminka už je volala. Venku byla zima a tichounce padal sníh. Bylo slyšet jen hlásek malé vločky: „Babičko, to je něco krásného být sněhulákem. Děti z nás mají radost!“ Vločková babička souhlasila, protože dělat radost je vždycky krásné. Obě vločky byly na místě sněhulákova srdce a zanedlouho usnuly. Co se jim asi zdálo ?

NĚCO NA ZASMÁNÍ

Teta Marie není právě hezká. Kdy jednou stojí se svou neteří Klárou před zrcadlem, ptá se malá:

„Této, stvořil mě Pán Bůh?“

„Samozřejmě Kláro.“

„A tebe?“

„Ano mne také!“

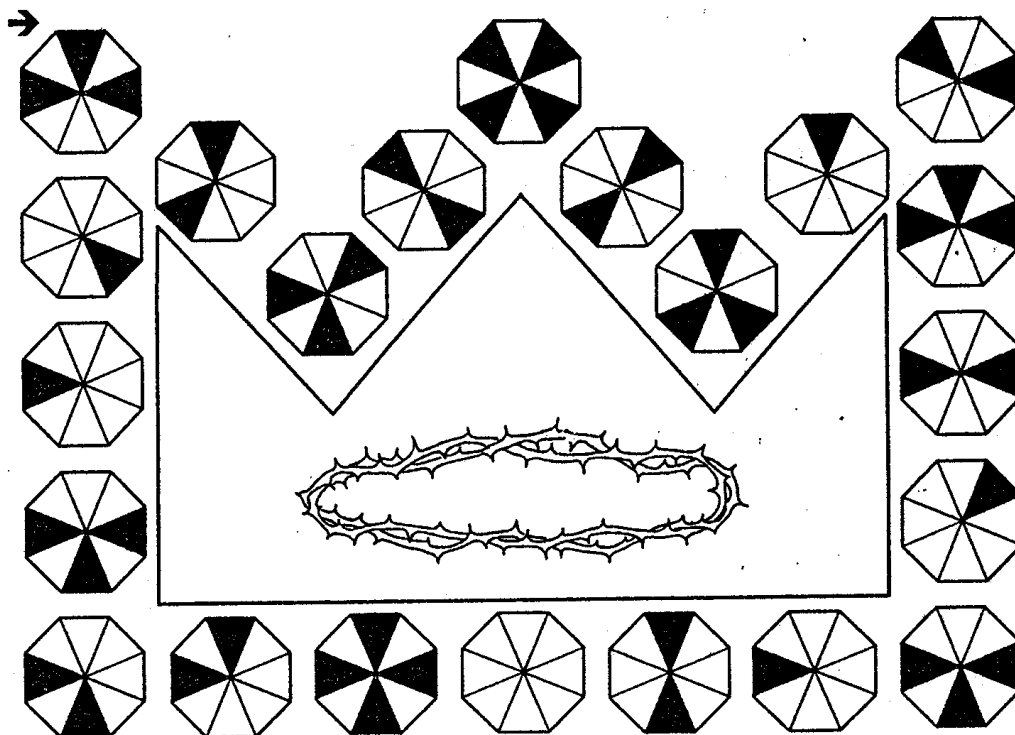
Klára srovnává kritický oba obličej v zrcadle a řekne: „To ale tedy dnes pracuje Pán Bůh mnohem lépe.“

Rodiče sedí s dětmi u večere. Protože se blíží vánoce, točí se hovor šestileté Renaty a pětiletého Tomáše kolem dárků, které by měl Ježíšek přinést. Najednou Renatu napadne: „Co si vlastně přejete vy?“ „Dvě pěkné hodné děti,“ směje se maminka. „To je prima!“ vykřiknou oba jako jedněmi ústy. „Tak to budeme čtyři!“

JÁ JSEM KRÁL

Pán Ježíš v podobenstvích často mluvil o Božím království. Židé očekávali Mesiáše – krále, který porazí jejich nepřátele, vypudí Římány a z Jeruzaléma bude vládnout nade všemi národy. Ježíš však mluvil o „svém“ království jinak: přirovnával ho k nepatrnému semínku, ke kvasu, k ukrytému pokladu. Ježíš byl jiný král, než si mnozí představovali.

Když rozluštíš znaky po obvodu královské koruny, dozvíš se, co o sobě Ježíš řekl. Postupuj od šipky ve směru hodinových ručiček.

Klíč k luštění:

